

Zahvalnica od kćerke - Sonie Bijelic

Draga rodbino i prijatelji,

Ja sam Sonia Bijelic - Anina kći.

Želim vam svima zahvaliti što ste danas došli odati poštovanje prema mojoj majci, Ani Liovic, a posebno prijateljima koji su dosli iz dalekog Adelaide i Canbere da bi tu na posljednjem ispraćaju moje majke.

Iako vam zahvaljujem što ste došli, također ne mogu a da ne pomislim da bi moja mama, da je sada ovdje, rekla: "*Što radiš ovdje... idi kući*".

Takva je bila. Čak i dok je ležala bolesna u bolnici, boreći se s rakom, govorila bi mi '*Šta radiš ovdje..idi kući i odmori se*'.

Uvijek je mislila na druge - ne na sebe. I nikada nije željela biti teret... ili, kako bi rekla, '*smetati*'.

Znalo me živcirati kad bi to rekla, jer nikad nisam mogao shvatiti zašto bi tako mislila, i boljelo bi me kad bih pomislila da ona to misli.

Tek sad kad je otišla, cijenim da je njezina riječi samo jedan primjer koliko je bila nesebična...i koliko je bila jaka.

Nikada se ne bi žalila ni na što. Nikada ne bi željela nikome smetati ili se ikome ispriječiti na putu.

Iako je dobila najgori set karata, borbu s rakom – ne jednom, nego dvaput – nikada se nije žalila.

Mora da je pretrpjela toliku bol, ali nikada o tome nije govorila niti pokazala...samo je nastavila...jer nije htjela teret brige staviti na nas. Sada mogu vidjeti njezinu nevjerojatnu snagu i nevjerojatnu ljubav koju je gajila za nas čineći to.

Moja majka se jako borila, ali i za najjače to može postati previše.

Nisam je bila spremna pustiti, pa sam je, dok sam sjedila kraj njezina kreveta i držali se za ruku, molila sam je da me ne napušta... i nije. Nastavila je - za mene - i za cijelu našu obitelj.

I kad je ponovno izronila iz magle da se bori još jedan dan, opet je prvo mislila na mene, a ne na sebe, kad je rekla '*Jadna ona se muči*'.

I iz tog se razloga nastavila boriti s vlastitom boli kako bi ublažila bol koju sam osjećala, a vidjela je da je osjećam.

Majčinoj ljubavi doista nema kraja.

Mnogi od vas će se pitati moj današnji izbor odjeće i zašto ne bih nosila nešto što više priliči majčinoj sahrani.

Ova haljina je od moje mame.

Bila joj je jedana od najdražih - kupila ju je da je nosi na vjenčanje mog ujca, Stipe.

Svidjela joj se boja - tako živahna izgleda, znala je kazati.

Nosi je danas u čast moje mame i još za nju me veže divna i malo smiješna uspomena.

Bila sam s njom kad ju je kupila, davne 1993 godine.

Otišle smo u kupovinu u dućan, Myer, gdje je kupila ovu haljinu.

Bila je to jako skupa haljina dizajnerice, Anthee Crawford.

Tada je to bilo oko 800 dolara, što bi u današnje vrijeme bilo nešto manje od 2000 dolara. Nisam sigurna da je ikada rekla tati koliko je bilo skupo.

Sjećam se da smo se samo dva dana kasnije vratile u istu trgovinu tada smo primijetile da imaju rasprodaju, i vidjeli smo da je haljina koju je mama doslovno upravo kupila sada u pola cijene!

Oh.... Svi znamo, nema ništa dosadnije nego kad se to dogodi!

Moja mama je bila jako uzrujana zbog toga, pa sam rekla:

'U redu... vratimo je natrag za povrat novca i jednostavno je ponovno kupimo u pola cijene'.

Moja mama rekla:

'Neeee....ne možeš...to je sramota!' Uvijek je bila zabrinuta što bi drugi mogli misliti.

Rekla sam:

'Ne nije..koga briga? Zašto vas je briga što trgovac misli?'

U svakom slučaju, konačno sam je uvjerila da vrati haljinu i zaboravi njezinu sramotu, skovanjem lukavog plana.

Plan je bio da ona i ja odemo u trgovinu, ali da ulazimo odvojeno da djelatnici trgovine ne vide da smo zapravo zajedno. Planirali smo da mama ode do šaltera da vrati haljinu i uzme novac... a onda bih ja odmah nakon toga brzo skočila da je ponovno kupim, prije nego što je netko drugi kupi.

Mama je bila pod velikim stresom zbog ovog plana jer u trgovini više nije bilo haljina njezine veličine. Dakle, ako plan za njezinu ponovnu kupnju ne uspije, ona bi propustila dobiti haljinu koju toliko voli i bila bi jako tužna.

Pritisak je bio veliki.

Ušla sam prva u trgovinu i pomalo se šetala među policama s odjećom.

Promatrala sam svoju majku preko oka kako ulazi i prilazi pultu da razgovara s prodavačicom. Zatim sam promatrala prodavačicu kako radi transakciju povrata novca. To je bila prva prepreka.

Zatim sam promatrala svoju majku kako izlazi iz dućana, i prodavačicu kako stavlja haljinu na vješalicu da bi je vratila u prodaju. U tom sam trenutku, s lupanjem srca, brzo pojurila prema stalku i zgrabila haljinu prije nego što je itko drugi uspio i odmah je kupila. Sjećam se da me prodavačica smiješno pogledala i rekla mi: *'Ne želiš li ti to isprobati?'*. Rekla sam *'O, ne... sigurna sam da će biti dobro'*.

Zatim sam izletjela odatle i izjurila van do mjesta gdje me je čekala moja mama i pobjedonosno joj pokazala haljinu. Bila je tako, tako, sretna...I rekla me *"Ovo nesmiješ nikom kazati!"*

Bio je to tako smiješan i smiješan scenarij, a sjećam ga se kao da je jučer bilo.

To je jedno od mnogih sjećanja koja mi mame osmijeh na lice - i zato sam danas nosila ovu haljinu.

Mama.. hvala ti za sve što si učinila za mene I nasu obitelj.

Slomljeno mi je srce što si me napustila. Mislila sam da ćeš biti s nama još mnogo, mnogo godina i zbog toga sam tvoju prisutnost uzimala zdravo za gotovo. I sada kada si otišla, živjeti ću s tim žaljenjem do kraja života.

Znam da si se toliko trudila da mi omogućiš najbolji život koji si mogla i vidila sam kako se mučiš da nam osiguraš sretniju budućnost. Naučila si me toliko lekcija u životu i sada tebi dugujem ono što jesam i što sam postigla.

Nadam se da sam te učinila ponosnim. Pouzdano znam da su te tvoji unuci učinili ponosnim i koliko si ih volila.

Žao mi je za boli koju sam ti nanila, a ponekad te i odgurnula od sebe. Sve što sada želim je da te tako očajnički držim uz sebe. Dok te više ne mogu poljubiti kad dođeš u posjetu, osjećam te u srcu i zauvijek ću te držati u svojim mislima.

Mama, ti si moj izvor inspiracije dok sada napredujem i radim na tome da svojoj obitelji pružim istu ljubav koju si ti dala meni, i nastojim oponašati tvoju snagu i nesebičnost.

Ljudi kažu da ne znaš koliko nekoga voliš dok ne ode. Pa, sada znam da je to istina.

Mama, volim te. Počivaj u miru Božjem do ponovnog susreta.